

Arrest

nr. 111 064 van 30 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Azeri afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Sinds de zomer van 1387 (Perzische tijdrekening, komt overeen met de zomer van 2008 in de Europese tijdrekening) had u een relatie met N. T. (...). Jullie hielden jullie relatie strikt geheim en enkel uw twee beste vriendinnen waren ervan op de hoogte. In de vier jaren dat jullie samen waren sprak u soms met N. (...) over de toekomst en over een eventueel huwelijk. N. (...), die het financieel niet breed had, ging dit onderwerp echter steeds uit de weg en u verloor alle hoop ooit met hem te kunnen huwen. U probeerde enkele keren een punt achter de relatie te zetten maar uw gevoelens voor N. (...) waren groot en u kon geen afstand van hem nemen. Rond Nieuwjaar 1391 (maart 2012) kreeg u een huwelijksvoorstel van een familielid, M. A. P. (...), een oudere en erg gelovige man. U vertelde uw

ouders dat u niet met hem wilde trouwen. Eerdere huwelijksvoorstellen van andere mannen had u steeds kunnen weigeren, maar deze keer was uw vader erg duidelijk. U moest met M. (...) trouwen. U bleef zich verzetten tegen dit huwelijk en kwam in conflict met uw vader waarbij hij u sloeg. U sprak over het huwelijksvoorstel met N. (...) en stelde hem voor samen naar een andere plek in Iran te vluchten. N. (...) was echter nog steeds niet van plan met u te trouwen en wimpelde het idee af. Hij raadde u zelfs aan om toe te stemmen met het huwelijk met M. (...). In de 5e of 6e maand van 1391 (juli - september 2012) kwam M. (...) samen met zijn moeder bij u thuis om uw hand vragen. Uw vader stemde toe, maar er werd besloten nog geen datum te prikken en om u nog wat tijd te geven om het huwelijk te aanvaarden. Nadat M. (...) was vertrokken, werd u door uw broer geslagen omdat u er met een lang gezicht bij had gezeten en uw kleren niet in orde waren. In het begin van de 8e maand van 1391 (oktober 2012) kwam uw broer er via uw gsm achter dat u een relatie had met N. (...). Hij belde N. (...) in uw aanwezigheid op en beledigde hem, waarna u nooit meer iets van N. (...) hoorde. Nog diezelfde maand moest u uw ontslag indienen op uw werk na bedreigingen van uw broer. U overhoorde een gesprek tussen uw ouders waarin u uw vader hoorde zeggen dat hij op de hoogte was van uw relatie en aan uw moeder vroeg u naar een arts te brengen om uw maagdelijkheid vast te laten stellen. Een week later verliet u uw huis en zocht u onderdak bij uw vriendin E. (...). E. (...) werd gebeld door uw ouders, die naar u informeerden, maar ze vertelde hen dat ze niet wist waar u was. Na twee weken bij E. (...) had u uw vertrek uit Iran geregeld en reisde u legaal met uw paspoort van Teheran naar Istanbul (Turkije). In Istanbul ging u op zoek naar een smokkelaar. Nog diezelfde dag verliet u Turkije en reisde u illegaal met een smokkelaar tot in België, waar u op 19 december 2012 een asielaanvraag indiende. U wenst niet naar Iran terug te keren uit vrees door uw ouders vermoord te worden om uw weigering tegenover het huwelijk met M. (...) en om het feit dat u niet langer maagd bent. Sinds u in België bent heeft u geen contact meer gehad met uw familie. U heeft eenmaal met een nicht gechat die u vertelde dat u in Iran gezocht wordt en dat uw ouders melding hebben gedaan van uw verdwijning bij de politie. Uw vriendin E. (...) vertelde u dat zij, net na uw vertrek, nog verschillende keren werd gebeld door uw familie, maar dat zij hen steeds vertelde niets over u te weten.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Iraanse identiteitskaart (karte melli); uw Iraans rijbewijs; uw diploma van de Universiteit Toegepaste Wetenschappen en Technologie in het vak Computer Hardware, behaald in 2007; de vluchtgegevens van uw reis Teheran – Istanbul op 10 december 2012; en twee foto's van uzelf met een man van wie u stelde dat het uw vriend N. (...) betreft, met begeleidende brief van uzelf gericht aan het Commissariaat-generaal betreffende de door u ondernomen stappen om contact te zoeken met N. (...).

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan getwijfeld worden aan uw bewering als zou u uit een conservatieve familie afkomstig zijn waarin u als vrouw niets te zeggen had. U verklaarde dat uw vader thuis alles besliste en dat u in een omgeving opgroeide waar de man alles te zeggen heeft en de vrouw enkel dient te volgen (CGVS I, p. 21; CGVS III, p. 9). Zo studeerde u aan de Universiteit voor Toegepaste Wetenschappen en Technologie in Teheran en behaalde u in 2007 uw diploma Computer Hardware. Vervolgens werd het u toegelaten om buitenshuis te werken en werkte u in verschillende bedrijven alvorens u in juli 2010 in een Italiaans afhaalrestaurant begon te werken. In dit restaurant draaide u avonddiensten tot middernacht. Na een jaar werd u gepromoveerd en werd u verantwoordelijke van een ander filiaal. U werkte hier zeven dagen op zeven tot middernacht (CGVSI, p. 7; CGVS III, p. 3). Dat uw vader zich met dit werkritme en deze late werkuren akkoord verklaarde, u stimuleerde om te werken, en dat u bovendien uw volledige loon mocht behouden (CGVS III, p. 3-4) maakt uw beweringen betreffende uw strenge opvoeding en behandeling thuis des te merkwaardiger. Indien u daadwerkelijk in een conservatief gezin opgegroeid zou zijn, lijkt het weinig waarschijnlijk dat uw vader zou hebben ingestemd met dergelijk werk en dergelijke uren.

Voorts beweerde u al eerder huwelijksvoorstellen gekregen te hebben van mannen en zou u de afgelopen jaren tien tot twintig vragen om uw hand hebben geweigerd (CGVS II, p. 10). Uw bewering dat u deze aanzoeken steeds zonder problemen heeft kunnen afwimpelen en u uw ouders er, indien ze toch wat aandrongen, zonder veel moeite van kon overtuigen om het voorstel te weigeren (CGVS II, p. 10-11) valt maar moeilijk te rijmen met uw stelling dat u uit een conservatieve familie komt waar men geen rekening hield met uw mening (CGVS I, p. 21; CGVS III, p. 9).

Wat er ook van zij, gevraagd of u zich, om verdere conflicten met uw familie te ontlopen, niet elders in Iran kon vestigen, beweerde u dat u overal in Iran gevonden zou worden door uw familie of via vrienden van uw broer, van wie er enkelen hoge posten binnen de Iraanse autoriteiten zouden bekleden

(CGVSI, p. 7, 20; CGVS III, p. 7-8). Dit is echter een volstrekt hypothetische bewering. Verder gaf u aan dat u niet naar een andere stad in Iran zou kunnen verhuizen aangezien het moeilijk is elders logement en werk te vinden (CGVS III, p. 8). Dit door u aangebrachte motief is evenwel van louter socio-economische aard en resorteert als dusdanig niet onder de criteria uit de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u aan N. (...) wel voorgesteld zou hebben om elders in Iran, ver weg van uw familie, een nieuw leven op te bouwen (CGVSI, p. 20; CGVS III, p. 7), wat er op wijst dat u een alternatieve vestiging binnen Iran niet als a priori onmogelijk beschouwde.

Uit de algemene informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat betreffende de situatie voor vrouwen die als alleenstaande (moeten) leven in het algemeen kan worden opgemerkt dat het in Iran voor hen niet per definitie onmogelijk is om een leven uit te bouwen. Ondanks de economische, praktische en mentale problemen waarmee alleenstaande vrouwen geconfronteerd worden, slagen veel Iraanse vrouwen in Iran er vandaag immers wel degelijk in om ook als alleenstaande een goed leven te creëren voor zichzelf. Tussen 10 en 15% van de huishoudens in Iran zouden bij voorbeeld een alleenstaand vrouwelijk gezinshoofd hebben. Vrouwen die om een of andere reden als alleenstaande door het leven gaan, moeten voor ondersteuning wel op een sociaal netwerk (meestal hun moeder en zussen) kunnen rekenen. Vrouwen uit de middenklasse hebben vaak ook een job waarmee ze hun leven kunnen onderhouden. Ter ondersteuning van alleenstaande vrouwen uit de armere klassen zijn er ook een aantal liefdadigheidsinstellingen actief. Ook andere bronnen onderschrijven dat vrouwen in de hedendaagse Iraanse samenleving over stapstenen kunnen beschikken om – afhankelijk van de individuele situatie - onafhankelijk een leven op te bouwen. Zo ziet de Openbare Organisatie voor Maatschappelijk Welzijn (Behzisty) de groep van alleenstaande vrouwen als een doelgroep om steun aan te verlenen ondanks de budgettaire beperkingen waarmee deze staatsinstelling kampt. Bovendien zijn een hoog aantal vrouwen uit de Islamitische Republiek intussen uiterst zelfbewuste en hoogopgeleide leden van de maatschappij kunnen worden. Eén derde van de beroepsbevolking in Iran zou vrouwelijk zijn (waaronder dokters, taxichauffeurs, burgemeesters, politieagenten). Volgens een artikel in Iran Daily zouden vrouwen op dezelfde manier toegang krijgen tot de arbeidsmarkt als mannen en kan men tegenwoordig zelfs vrouwen aantreffen als ingenieur, brandbestrijder, politieofficier of piloot.

In principe is het dus mogelijk voor een alleenstaande vrouw om zelfstandig een leven op te bouwen maar hangt dit heel sterk af van het individuele profiel. Of iemand behoort tot de groep van vrouwen met kansen op de arbeidsmarkt hangt dus af van de mate waarin iemand eerder een traditioneel, religieus of landelijk dan wel een eerder seculier, grootstedelijk en vooruitstrevend profiel heeft en op bijkomende steun kan genieten. Uit uw verklaringen blijkt dat u hoog opgeleid bent en heeft gewerkt in Iran. Bovendien kan u rekenen op de steun van twee goede vriendinnen. Niets wijst erop dat dit nu anders zou zijn.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en rijbewijs tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Uw universitair diploma toont aan dat u hogere studies heeft gevolgd, meer niet. De gegevens van uw vlucht van Teheran naar Istanbul geven aanwijzingen over uw vertrek uit Iran, maar geven geen uitsluitel over de exacte reden of omstandigheden van uw vertrek. De foto's tonen uzelf en een man van wie u beweert dat het N. (...) is en waarmee u uw relatie met N. (...) wil aantonen. Deze foto's doen evenwel geen afbreuk aan de bevinding dat u niet aannemelijk heeft gemaakt waarom u zich, als zelfstandige vrouw, niet elders in Iran zou kunnen vestigen om eventuele problemen met uw familie te ontlopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij lijkt zich in haar verzoekschrift te beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1.1. Verzoekende partij kaart in haar verzoekschrift aan dat zij afkomstig is uit een streng islamitisch land, waar vrouwen nog steeds worden verondersteld te trouwen met een huwelijkspartner die door hun vader wordt uitgekozen. Zij stipt eveneens aan dat seks voor het huwelijk wettelijk verboden is in Iran. Van ongehuwde meisjes wordt geëist dat ze maagd zijn wanneer ze moeten trouwen.

Verzoekende partij wenst te onderstrepen dat, indien haar familie erachter komt dat zij niet langer maagd is, zij door hen zal worden gedood, waarbij zij opmerkt dat jonge, ontmaagde, vrouwen in Iran wel vaker gedood worden door hun familie, waarbij de overheid een oogje dichtknijpt. Indien de zedenpolitie erachter komt dat zij geen maagd meer is, zal zij worden gearresteerd wegens immoraliteit, prostitutie of overspel. Zij kan dus zeker haar toevlucht niet zoeken bij de overheid om haar te beschermen tegen haar familie, aldus verzoekende partij.

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat verwerende partij in haar beslissing motiveert dat om verschillende redenen de bewering van verzoekende partij dat zij uit een conservatieve familie komt waar haar vader alles beslist en zij als vrouw niets te zeggen had, volstrekt onaannemelijk is. Verwerende partij motiveert hierna op zeer uitvoerige wijze waarom verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij zich, om verdere conflicten met haar familieleden te vermijden, niet elders in Iran kan vestigen. Daarbij merkt verwerende partij onder meer op dat de bewering van verzoekende partij dat zij overal in Iran zou kunnen worden gevonden door haar familie of via vrienden van haar broer, van wie er enkele hoge posten binnen de Iraanse autoriteiten zouden bekleden, volstrekt hypothetisch is. Het bovenstaande verweer, waarin verzoekende partij aanstipt dat zij een vrees koestert om te worden vervolgd door haar familie en/of door de Iraanse autoriteiten indien zij erachter komen dat zij geen maagd meer is, volstaat niet om afbreuk te doen aan de verschillende motieven in de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de eerder weergegeven asielproblematiek en het louter uiten van een vrees voor vervolging, is immers niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, waarbij de Raad volledigheidshalve opmerkt dat niets erop wijst dat, indien verzoekende partij zich elders in Iran zou vestigen, haar familie (of de Iraanse autoriteiten) te weten zou komen dat zij geen maagd meer zou zijn. Verzoekende partij doet geen enkele moeite de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

2.2.2. Gelet op het volstrekt onaannemelijk bevinden van het voorgehouden asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij noch de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien kan worden aangenomen dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.3. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT